

Δελτίο τύπου

21-10-2020

Πολλές φορές στο παρελθόν βρεθήκαμε αντιμέτωποι με το επίπλαστο δίλημμα «Αρχαία ή Ανάπτυξη». Την απάντηση έχει δώσει η πολύ πρόσφατη ιστορία μέσα από τα μεγάλα δημόσια έργα που πραγματοποιήθηκαν τα τελευταία χρόνια στη χώρα, όπου αποδείχθηκε περίτρανα ότι η Πολιτιστική Κληρονομιά, όχι μόνο δεν αποτελεί τροχοπέδη, αλλά συνιστά πολλαπλασιαστικό αναπτυξιακό παράγοντα. Μερικά από τα παραδείγματα είναι η αλλαγή της γραμμής του Τραμ στην Αθήνα, η αλλαγή σχεδιασμού στο σταθμό «Κεραμεικός» και η διατήρηση αρχαιοτήτων in situ στο σταθμό «Μοναστηράκι» του Μετρό της Αθήνας. Αυτό ακριβώς αναγνωρίστηκε με την τεχνική λύση της διατήρησης των αρχαιοτήτων κατά χώρα που ενέκρινε το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο, λύση που είχε αρχίσει ήδη να υλοποιείται το 2017 στο σταθμό «Βενιζέλου» του μετρό Θεσσαλονίκης. Αυτή η λύση ήταν επιστημονικά τεκμηριωμένη και αποτέλεσε την ορθή πρόταση για την διαχείριση των αρχαιοτήτων, εξασφαλίζοντας παράλληλα την απρόσκοπτη ολοκλήρωση του έργου χωρίς επιπλέον οικονομικές και χρονικές επιβαρύνσεις. Γι' αυτό και είναι η μόνη σύμφωνη με τον Αρχαιολογικό Νόμο «**Η μετακίνηση μνημείου λόγω τεχνικού έργου εξετάζεται μόνο όταν μετά από σχετικό επιστημονικό έλεγχο αποκλείεται κάθε δυνατότητα διατήρησής του στο περιβάλλον του**» (Ν.3028/2002, άρθρο 42).

Στην συνεδρίαση της 18^{ης} /12/2019 και κατόπιν αιτήματος της ΑΤΤΙΚΟ ΜΕΤΡΟ, το ΚΑΣ ανέτρεψε αυτή την απόφαση και εισηγήθηκε την αποπεράτωση του σταθμού Βενιζέλου με προσωρινή απόσπαση και επανατοποθέτηση των αρχαιοτήτων.

Το αποκαλυφθέν στον σταθμό Βενιζέλου μνημειακό σύνολο, αποτελεί σύνολο μνημείων που συνθέτουν το μνημειακό πολεοδομικό συγκρότημα, το οποίο είναι αδιάσπαστα συνδεδεμένο με το έδαφος επί του οποίου αναπτύχθηκε και παραμένει σε αυτό. Συνεπώς δεν είναι δυνατόν να μετακινηθεί χωρίς βλάβη της αξίας του ως υλικής και ιστορικής μαρτυρίας. Η μετακίνηση με απόσπαση ενός μνημειακού συνόλου τέτοιας κλίμακας, συνεπάγεται: α) την εκρίζωσή τους από το έδαφος με το οποίο συνδέονται αδιατάρακτα εδώ και δεκαεξί περίπου αιώνες, β) τον τεμαχισμό και κατακερματισμό τού ενιαίου συνόλου τους σε αμέτρητα κομμάτια, γ) την εξαγωγή τους από οπή 26 τ.μ. υπό τα κατασκευαστικά δεδομένα του σταθμού, δ) τη μεταφορά και αποθήκευσή τους σε άγνωστο μέχρι στιγμής χώρο, και ε) την καταστροφή της θέσης που κείτονται προκειμένου να προχωρήσει το τεχνικό έργο στα βαθύτερα στρώματα. Εργασίες που από τη φύση τους προϋποθέτουν πιέσεις, τριβές, κραδασμούς, διατρήσεις, τομές, αλλαγή περιβάλλοντος διατήρησης, εκ νέου αλλαγή περιβάλλοντος κατά την επιστροφή, καθώς και νέες καταπονήσεις κατά την επανατοποθέτηση. Συνιστούν συνεπώς επιβαρυντικές ενέργειες επί του μνημείου οι οποίες θα πλήξουν ολοσχερώς τη φυσική ακεραιότητα, την αυθεντικότητα, την ιστορική του ενότητα και συνέχεια και την εν γένει φυσιογνωμία του. Τα παραπάνω επομένως θα επιφέρουν άμεση και ανεπανόρθωτη βλάβη του μνημείου και υποβάθμιση της ιδιαίτερης αξίας του και θα ακυρώσουν κάθε περίπτωση ένταξής του στον κατάλογο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO, εφόσον δεν θα πληρούνται πλέον τα οριζόμενα προς τούτο κριτήρια. Επιπλέον αυτή η δυσχερής επιλογή για ένα τόσο σημαντικό μνημειακό σύνολο, πρέπει να αποφευχθεί καθώς κατά κανένα τρόπο δεν πρέπει να αποτελέσει στο μέλλον και για άλλες αρχαιότητες, εφόδιο για διασταλτική ερμηνεία του προαναφερθέν άρθρου 42 του 3028/02

Για το Δ.Σ. της ΠΕΣΑ

Ο Πρόεδρος

Ιωάννης Βερροϊόπουλος

Ο Γεν. Γραμματέας

Βασίλειος Παναγιωτόπουλος